

a cau d'ull

Moments estel·lars d'Hostalric

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

Viatjar de Barcelona a Girona o viceversa a primera hora del dia i a velocitat ferroviària és una experiència teatral. El paisatge va passant com el decorat d'una companyia de pressupost modest, tot va aflorant

embolicat en paper de ceba i il·luminat sempre per un sol que no se sap modular la potència. Els llums dels polígons industrials semblen punts suspensius pronunciats en un monòleg interminable i els serrells de les muntanyes es dibuixen

amb lleus tons de groc i d'un blau pàl·lid tirant a gris; el verd llunyà de les Guillerries o la blavosa silueta de les Gavarres es confonen amb una claror rosada que emana del Montseny i de la silueta cantelluda del castell de Montsoriu.

>> Fotografies històriques, al carrer Major.

>> Portal de Barcelona.

>> Font dels Gegants, a la plaça de la Vila.

Les torres d'Hostalric, que guaiten la plana, apareixen a contrallum, modelades amb bavosa i negrenca pedra volcànica. Són, si fa no fa, les mateixes que va albirar Stefan Zweig l'any 1910, quan va decidir parar en aquesta estació. De la passejada pel llarg carrer del poble i pels voltants en va sorgir la inspiració per a un conte curt, «La creu», una història sobre la fatalitat, protagonitzada per un oficial de l'exèrcit napoleònic; uns fets que bé podrien haver succeït en aquest estratègic punt entre la Selva i el Vallès, banyat per les aigües capricioses de la Tordera.

Hostalric és el terme municipal més petit de la Selva i el dinovè dels nou-cents quaranta-set que formen les quatre províncies catalanes. Molt abans de l'era de les autopistes i dels trens d'alta velocitat, Hostalric era un poble al mig del camí. Els seus murs vigilaven amb esguard sorrut els caminants que entraven i sortien pels portals de la muralla, però ara la fortalesa s'ho mira tot de lluny i els camions circulen per les rondes sense demanar permís als burots del vescomte de Cabrera, un títol nobiliari que va anar passant dels uns als altres fins que finalment va caure en mans del ducat de Medinaceli, títol que actualment ostenta Victoria Elisabeth von Hohenlohe-Langenburg.

Probablement, la senyora de Hohenlohe-Langenburg només ha es-

coltat de passada el nom d'Hostalric enmig d'una tirallonga del seu advocat, del notari o en un article protagonitzat per ella mateixa en una revista del cor. Difícilment en deu saber res més, d'aquest poble de la Selva que va ser capital del seu vescomtat; segurament no deu haver llegit encara el conte de Zweig, ni tampoc pot saber que en Pere Porter, aquell que va viatjar fins a l'infern, va començar precisament el seu periple a Hostalric, quan va ser reclamat per la justícia per uns deutes que el seu pare havia cancel·lat, fet, però, que no va ser registrat pel notari del poble.

A Can Galvan, la casa del número 42 del carrer Major, fou on Frederic Soler va escriure *Les joies de la Roser*, el seu primer drama, inspirat en un cas esdevingut a la vila durant la guerra carlina; a la façana de la casa hi ha una làpida que rememora el fet. Al capdamunt de la vila, just a l'inici del camí que puja cap a la fortalesa, hi ha la cova del Relliguer, excavada directament a la gresa. Diuen que aquest indret era utilitzat com a lloc de reunió per les deu famílies jueves que vivien a Hostalric en el segle XIV i potser també per aquest pasatge va baixar en Pere Porter a l'infern. L'Ajuntament, per si de cas, a més d'informar-ne en una placa, ha instal·lat una reixa a l'entrada i hi ha restringit l'accés.

>> Vista de la plana des de la fortalesa.

>> El tram nord de la muralla.

>> Entrada a la cova del Relliguer.

>> La Tordera en el seu pas per Hostalric.

>> Vista de l'estació amb el Mas Ciurana al fons.